

[Grethe Philip.]

person, der ifølge det nugældende stk. 2 får tillagt en pension, når svigtende helbred eller andre særlige omstændigheder taler derfor, fra 60 års alderen i visse tilfælde kan få den tillagt som en tidsbegrænset pension. Jeg må indrømme, at jeg fatter ikke logikken i det. For den 55-årige kan det aldrig gøres tidsbestemt ifølge hr. Glistrup. For de 60-årige kan det gøres tidsbestemt.

Glistrup (FP):

Vedrørende den seneste indvending, fru Grethe Philip fremkom med, vil hun jo selv kende svaret fra socialudvalgets møder. Vi er også meget betænkelige ved den tidsbegrænsede tilkendelse for dem, der er fyldt 60 år. Der er her typisk tale om syge mennesker, og derfor kan der gøre sig nogle andre hensyn gældende, men fremskridtspartiet tog det initiativ, at vi spurgte om de erfaringer, som man har haft med tidsbegrænsningen for de 60-årige, og når vi har fået ministerens svar, så vil vi selvfølgelig vende tilbage til den side af sagen. Men der er den meget store forskel, at for så vidt angår dem, der er fyldt 60 år, giver man normalt førtidspensionen tidsbegrænset, hvorimod ministeren i samrådet, som er refereret i tilføjelsen til betænkningen, har udtalt, at der er tale om, at der så at sige altid skal gives tidsbegrænset pension til dem, der er 55 år. Der er altså denne store forskel på de to grupper – de nye, der indføres, og dem, der allerede har været der, dem, der er fyldt 60 år.

Tyroll (VS):

Så lykkedes det endelig at komme op på tallerstolen efter en livlig trafik omkring tidsbegrænsningen, men da det nu har drejet sig om denne tidsbegrænsning, vil jeg da godt begynde med det ændringsforslag, der går på tidsbegrænsning, og sige, hvad venstresocialisterne mener om det.

Vi mener, det hænger sammen med spørgsmålet om beløbsstørrelsen, hvor meget der ydes ved denne førtidspensionering, som der er tale om. Hvis der er tale om den virkelig minimale og fuldstændig utilstrækkelige ydelse, som der er lagt op til i forslaget, ja, så er det klart, så vil enhver være interesseret i at få taget sin sag op til overvejelse efter 2 års forløb for i det mindste deri at have en eller anden garanti for, at der sker noget omkring en genplacering på arbejdsmarkedet, for kun derved

kan vedkommende komme til at opnå rimelige levevilkår igen.

Hvis der derimod er tale om en rimelig ydelse – den ydelse, der er foreslået i et andet ændringsforslag, nemlig maksimal dagpenge-sats – ja, så er der jo ikke det samme pres på for at få 2 års grænsen indført. Så vil der være mulighed for løbende, at man selv kan bidrage til, at man kommer på arbejdsmarkedet og kommer ud af denne førtidspensionering, hvis man har behov for det. For os hænger dette ændringsforslag altså meget sammen med spørgsmålet om ydelsens størrelse, og derfor vil vi da også undlade at stemme om dette ændringsforslag i første omgang for at konstatere: hvad er der egentlig tale om af ydelse? Ved første behandling af dette lovforslag nævnte vi fra venstresocialisterne 3 principper, som vi fandt afgørende for en førtidspensionering, altså en sådan ordning som den, der her er foreslået. Det var for det første spørgsmålet om ydelsens størrelse, hvor jeg har redegjort for, at vi selvfølgelig mener, man skal op på den maksimale arbejdsløshedsdagpengeydelse. For det andet var det spørgsmålet om frivillighed i ordningen. Også andre ordførere har været inde på, at der ikke er tale om frivillighed i forbindelse med dette forslag. Der er tale om, at man, efter at tidsbegrænsningen i arbejdsløshedslovgivningen er udløbet, først kommer på forbigående bistand og derefter på varig bistand. Når det gælder varig bistand, er det jo et spørgsmål, om man vil bruge de muligheder for pensionsordninger, som måtte være til stede, ja, man skal faktisk bruge dem. Man har altså valget i den situation mellem 0 kr. og at få denne førtidspension. Det er altså det, man kalder frivillighed, det er de betingelser, som arbejdsløse skal kastes ud i, når selve tidsbegrænsningen i arbejdsløshedslovgivningen er overskredet.

Det er selvfølgelig en helt forkert måde at gribe dette problem an på. Det, man skulle gøre, var selvfølgelig at ændre arbejdsløshedslovgivningen for i det mindste at give de mennesker en nogenlunde rimelig behandling, som bliver kastet ud i arbejdsløshed i dette kapitalistiske samfund, hvor vi selvfølgelig ikke tror på, at arbejdsløshedsproblemet kan løses. Men den vej har man altså ikke villet gå. Bl. a. vil en del af de 250 ansatte fra Berlingske Tidende, som nu skal kastes ud i arbejdsløshed, nok blive ramt af disse problemer, som man nu lægger op til her fra socialdemokratisk side.